

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agenția Națională de Administrație Fiscală Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Str. Apolodor nr.17 sector 5, București
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336 85 48
e-mail : contestații.anaf@mfinante.ro

DECIZIA NR. 270/2012

privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X. S.R.L. însoțită de lichidatorul judiciar .X. SPRL
înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul
Agenției Naționale de Administrație Fiscală
sub nr.906044/12.01.2012

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală a fost sesizată de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. prin adresa nr..X./09.01.2012, înregistrată la Agenția Națională de Administrație Fiscală sub nr.X/12.01.2012 asupra contestației formulată de **S.C. .X. S.R.L.**, cu sediul în localitatea .X., str.X, nr.X, județul .X., CUI ROX, însoțită de lichidatorul judiciar .X. SPRL.

Contestația este formulată împotriva Deciziei de impunere nr.X din 02.12.2011 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. și are ca obiect suma totală de **.X. lei** reprezentând:

- **.X. lei – accize;**
- **.X. lei – accesorii aferente.**

În raport de data comunicării sub semnătură a actului atacat, respectiv **06.12.2011**, astfel cum rezultă din copia adresei de înaintare aflată la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată de registratura Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. la data de **05.01.2012**, așa cum rezultă din ștampila aplicată de serviciul registratură pe originalul contestației, aflată la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 lit.c din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală este legal investită să

soluționeze contestația formulată de **S.C. .X. S.R.L.** însușită de lichidatorul judiciar .X. SPRL.

I. Prin contestația formulată, **S.C. .X. S.R.L.** susține că la data încheierii actelor atacate se afla în procedura simplificată a insolvenței beneficiind de prevederile art.36 din Legea nr.85/2006 în sensul că orice acțiune, control sau măsură pentru realizarea creanțelor de la data deschiderii procedurii este suspendată de drept. Pe cale de consecință, contestatoarea solicită anularea actelor fiscale întocmite fără respectarea procedurii dispusă prin lege față de regimul juridic în care se află societatea.

Pe fondul cauzei societatea susține că obligația de plată a accizelor trebuia determinată în sarcina furnizorului sau a primului comerciant care a întrerupt lanțul economic.

Societatea susține că în 2010, în timpul controlului a prezentat întreaga documentație de proveniență a combustibilului însoțită de documente de proveniență și certificate de calitate, însă acestea au fost ignorate.

Societatea arată că facturile de aprovizionare a combustibilului respectă condițiile de formă prevăzute de art.155 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, iar la art.107 pct.2 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare se prevede că obligația de a cuprinde distinct valoarea accizei pentru fiecare produs se aplică acelor livrări de produse care sunt efectuate de la antrepozite fiscale către beneficiari.

În ceea ce privește cuantumul majorărilor și penalităților de întârziere stabilite prin actul atacat, societatea îl consideră eronat deoarece baza de calcul nu are niciun fundament real, iar perioada de calcul a acestor accesorii cuprinde și perioada insolvenței.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.X din 02.12.2011, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., s-au constatat următoarele:

În perioada supusă inspecției: 01.01.2007 – 31.03.2010 **S.C. .X. S.R.L.** a achiziționat produse energetice de la 46 de furnizori, dintre care 41 din afara județului .X., iar 5 furnizori aflați în raza de competență a Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale .X..

În urma verificărilor echipa de inspecție a constatat că la un număr de 8 furnizori, facturile de achiziție au fost însoțite de certificate de conformitate sau rapoarte de încercări emise de S.X. .X. SA sucursala .X.. Având în vedere că proveniența produselor energetice, însoțite de documente emise de către

S.X. .X. SA sucursala .X. a mai fost investigată, prin adresa nr..X./14.07.2008, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. comunicând răspunsul nr..X./09.07.2008, care precizează că: „în .X. SA – .X. nu se emit certificate de conformitate. Laboratorul rafinăriei .X. a emis declarații de conformitate până în luna octombrie 2006, dată de la care se emit rapoarte de inspecție. Au fost verificate rapoartele de inspecție emise de către laborator la datele indicate în adresele dumneavoastră, dar acestea nu corespund”.

Urmare acestei stări de fapt fiscale, marfa livrată de furnizorii: SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC X SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. Com SRL, și SC .X. SRL a ridicat suspiciuni cu privire la proveniența acestora ca fiind de la S.X. .X. SA sucursala .X.. Prin adresa nr..X./08.06.2010 organele de inspecție au solicitat S.X. .X. SA sucursala .X. să precizeze dacă certificatele de conformitate/rapoarte de inspecție care au însoțit facturile de achiziție de la cei 8 furnizori susmenționați și care ridică suspiciuni privind proveniența produselor energetice provin de la aceasta. Prin adresa nr.44 din 10.02.2011 OMV .X. SA .X. infirmă eliberarea declarațiilor de conformitate și a rapoartelor de încercări transmise spre confirmare.

În același timp Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. a emis solicitări de control încrucișat către Direcțiile Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale în a căror rază de competență se află cele 8 societăți furnizoare cerând verificarea modului de derulare a tranzacțiilor cu produse energetice între respectivele societăți și **S.C. .X. S.R.L.**, în vederea stabilirii provenienței mărfurilor tranzacționate.

Din răspunsurile primite reiese că furnizorii: SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL și SC .X. SRL fie nu funcționează la sediile declarate, fie sunt declarați inactivi fiscal. În cazul SC .X. SRL Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. a stabilit în sarcina acestei societăți accizele pentru livrările de combustibili către **S.C. .X. S.R.L.**, iar în cazul SC .X. Com SRL Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. urmează să reverifice operatorul economic în condițiile art.105 alin(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție au stabilit că **S.C. .X. S.R.L.** se încadrează în prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare la data achizițiilor de combustibili, art.178 lin.(4), coroborat cu pct.7 alin.(4) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, date în aplicarea Codului fiscal (art.178) referitoare la deținerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal. Având în vedere și prevederile art.239 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare care interzic orice operațiune comercială cu uleiuri minerale care nu provin din antrepozite fiscale de producție organele de inspecție au stabilit că **S.C. .X. S.R.L.** datorează

accize pentru cantitățile de combustibili auto achiziționate de la furnizorii SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL și SC .X. SRL. Echipa de inspecție a precizat că nu a calculat în sarcina **S.C. .X. S.R.L.** accize pentru cantitățile de combustibili auto achiziționate de la furnizorii .X. SRL și SC .X. Com SRL întrucât debitele au fost, respectiv urmau să fie individualizate în sarcina acestor operatori economici.

Prin Decizia de impunere nr.X din 02.12.2011 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. au fost calculate în sarcina societății accize în sumă de .X. lei și accesorii aferente în cuantum de .X. lei.

III. Luând în considerare constatările organelor vamale, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatoare și organele vamale, se rețin următoarele:

Referitor la invocarea nelegalității actului contestat pe motiv de întocmire a deciziei de impunere după data deschiderii procedurii simplificate a insolvenței se reține că prin raportul de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere nr.2 din 02.12.2011 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, organele de inspecție fiscală au stabilit, aferent perioadei verificate, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010, debite constând în accize și accesorii aferente.

Societatea susține ca aceste debite nu sunt datorate întrucât la data încheierii inspecției se afla în procedura de simplificată a insolvenței, procedură deschisă prin încheierea civilă nr..X./CC/28.10.2011 a Tribunalului .X. Secția a II a de cotencios administrativ și fiscal.

La art.95 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală prevede :

„Inspecția fiscală se exercită asupra tuturor persoanelor, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere și plată a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute de lege.”

iar la art.91 alin.1) din același act normativ se precizează că :

„(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.”

Având în vedere cele de mai sus se reține că actul normativ incident cauzei nu introduce o restricție sau excepție cu privire la anumite situații în care agenții economici să nu poată fi supuși inspecției fiscale.

Față de alegația contestatoarei privind invocarea art.36 din Legea nr.85/2006 privind procedura insolvenței, care prevede : *“De la data deschiderii*

*procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale”, se reține că aceasta nu poate fi acceptată întrucât dacă legiuitorul ar fi dorit ca deschiderea procedurii insolvenței să determine și suspendarea acțiunilor de inspecție fiscală ar fi nominalizat *expressis verbis* respectiva acțiune, acest raționament fiind fundamentat pe faptul că în cuprinsul prevederii legale anterior evocate sunt enumerate limitativ acțiunile și măsurile care sunt suspendate de la deschiderea procedurii insolvenței.*

Ca urmare, inspecția fiscală se poate efectua și asupra agenților economici care se află sub incidența legii insolvenței.

În același sens este și punctul de vedere transmis de Direcția Generală Juridică din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală cu adresa nr..X./24.03.2009 într-o speță asemănătoare în care se menționează ca *“dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel, astfel cum stabilesc prevederile art.91 din Codul de procedură fiscală.*

Precizăm că, nu există temei legal în baza caruia organele de inspecție fiscală să nu poată efectua controlul și să stabilească diferențe dacă este respectat termenul de prescripție mai sus amintit sau dacă societatea se află sub incidența Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare.”

Din documentele aflate la dosar se reține ca inspecția fiscală prin care s-au stabilit obligații pentru perioada 01.01.2007 – 31.03.2010 a fost înscrisă în Registrul unic de control la numărul 64 și s-a desfășurat în perioada 12.05.2010 – 11.06.2010 și 21.11.2011 – 25.11.2011 și, în consecință societatea a fost verificată înăuntrul termenului de prescripție fapt pentru care creanțele fiscale pot forma obiect al inspecției fiscale chiar dacă contestatoarea se află în procedura insolvenței.

Având în vedere cele precizate, susținerea societății privind nelegalitatea actului contestat pe motiv de întocmire a deciziei de impunere după data deschiderii procedurii simplificate a insolvenței este neîntemeiată, motiv pentru care contestația va fi analizată pe fond.

1. Referitor la suma de .X. lei, reprezentând accize cauza supusă soluționării o reprezintă legalitatea obligării contestatoarei la plata accizelor aferente produselor energetice de natura combustibililor auto în condițiile în care aceste produse nu provin de la un antrepozit fiscal,

operator înregistrat, operator neînregistrat sau de la un importator și nu se poate face dovada plății accizelor.

În fapt, în perioada supusă inspecției: 01.01.2007 – 31.03.2010 **S.C. .X. S.R.L.** a achiziționat produse energetice de la furnizorii: SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, și SC .X. SRL.

În urma verificărilor echipa de inspecție a constatat că în cazul acestor furnizori, facturile de achiziție au fost însoțite de certificate de conformitate sau rapoarte de încercări emise de S.X. .X. SA sucursala .X.. Având în vedere că proveniența produselor energetice, însoțite de documente emise de către S.X. .X. SA sucursala .X. a mai fost investigată, prin adresa nr..X./14.07.2008, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. comunicând răspunsul nr..X./09.07.2008, care precizează că: „în .X. SA – .X. nu se emit certificate de conformitate. Laboratorul rafinăriei .X. a emis declarații de conformitate până în luna octombrie 2006, dată de la care se emit rapoarte de inspecție. Au fost verificate rapoartele de inspecție emise de către laborator la datele indicate în adresele dumneavoastră, dar acestea nu corespund”, marfa livrată de acești furnizori a ridicat suspiciuni cu privire la proveniența acesteia ca fiind de la S.X. .X. SA sucursala .X.. Prin adresa nr..X./08.06.2010 organele de inspecție au solicitat S.X. .X. SA sucursala .X. să precizeze dacă certificatele de conformitate/rapoarte de inspecție care au însoțit facturile de achiziție de la cei 6 furnizori susmenționați și care ridică suspiciuni privind proveniența produselor energetice provin de la aceasta. Prin adresa nr.X din 10.02.2011 OMV .X. SA .X. infirmă eliberarea declarațiilor de conformitate și a rapoartelor de încercări transmise spre confirmare.

Totodată, în urma controalelor încrucișate efectuate de Direcțiile Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale în a căror rază de competență se află societățile furnizoare la solicitările de control încrucișat emise de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. pentru verificarea modului de derulare a tranzacțiilor cu produse energetice între respectivele societăți și **S.C. .X. S.R.L.**, a rezultat că furnizorii: SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL și SC .X. SRL fie nu funcționează la sediile declarate, fie sunt declarați inactivi fiscal.

În drept, în cauză sunt incidente dispozițiile art.178 alin. (4) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare unde se precizează: „*Deținerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal, pentru care nu se poate face dovada plății accizelor, atrage plata acestora*”.

Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004 prevăd la pct. 7 alin. (4):

”În cazul în care prin circuitul economic nu se poate face dovada că produsele accizabile deținute în scopuri comerciale provin de la un antrepozit fiscal, operator înregistrat, operator neînregistrat sau de la un importator, acciza se datorează de către persoana la care se întrerupe acest circuit, în termen de cinci zile de la data la care s-a făcut constatarea.”.

Din coroborarea acestor dispoziții normative incidente în materie, organul de soluționare concluzionează că în situația în care produsele accizabile nu sunt achiziționate de la un antrepozit fiscal, operator înregistrat, operator neînregistrat sau de la un importator și nu se poate face dovada plății accizelor, se datorează la bugetul de stat accize. Având în vedere și prevederile art.239 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare care interzic orice operațiune comercială cu uleiuri minerale care nu provin din antrepozite fiscale de producție, accizele sunt datorate de operatorul economic care întrerupe circuitul prevăzut la la pct. 7 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004. Organul de soluționare a contestației subliniază că societatea nu contestă întreruperea acestui circuit economic și nu face dovada plății accizelor aferente produselor energetice achiziționate, argumentele pe care se bazează contestația vizând îndeplinirea de către cumpărător a obligațiilor legale ce îi incumbă la achiziționarea acestor produse.

Prin adresa nr.X/01.02.2012 s-au solicitat Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. clarificări privind achizițiile de produse energetice efectuate de **S.C. .X. S.R.L.** care au determinat stabilirea diferențelor de obligații bugetare contestate. În răspunsul transmis cu adresa nr..X. din 09.02.2012, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. a precizat că **S.C. .X. S.R.L.** deține documente aferente tranzacțiilor derulate, înscrise legal în evidența contabilă, iar din informațiile deținute nu rezultă că firma supusă inspecției ar fi fost dovedită ca fiind de conivență cu furnizorii în scopul sustragerii de la plata accizelor.Totodată, prin adresa mai sus menționată se precizează că fotocopiile documentelor care atestă proveniența (declarațiile de conformitate, rapoartele de încercări) nu reflectă realitatea întrucât OMV .X. S.A. a infirmat eliberarea acestor documente prin adresa nr.44/10.02.2011, aflată în copie la dosarul cauzei, astfel încât nu pot fi luate în considerare pentru stabilirea provenienței, în consecință mărfurile înscrise în acestea nu provin de la antrepozitul fiscal al S.X. .X. S.A. și, pe cale de consecință, nu se poate face dovada plății accizelor. Totodată a anexat practică judiciară privind accizarea unor cantități de combustibili cu proveniență pretinsă ca fiind de la SC .X. SA – sucursala .X.. În acest sens sunt Sentința civilă nr.148 din 10.05.2011 pronunțată de Curtea de Apel .X. în dosarul nr..X./57/2010 și Sentința civilă nr.208 din 29.06.2011 pronunțată de Curtea de Apel .X. în dosarul nr.X/57/2010.

Astfel, prin Sentința civilă nr.148/2011, Dosar nr..X./57/2010, pronunțată de Curtea de Apel .X., instanța a reținut că „**Reclamanta în calitate de societate specializată în comercializarea uleiurilor minerale, care fără îndoială s-a aprovizionat în activitatea sa anterioară și ulterioară controlului și direct de la antrepozite fiscale autorizate, cunoscând exigențele unor astfel de operațiuni și formalitățile legale ce trebuie îndeplinite pentru consumarea lor, nu putea fi indusă în eroare cu privire la originea produselor aciziționate și a împrejurării că erau descărcate de orice sarcini fiscale.**”

Pe baza actelor existente la dosar, organul de soluționare nu poate considera că prezentarea de către furnizori a certificatelor de conformitate/rapoarte de inspecție ar fi determinat inducerea în eroare a contestatoarei cu privire la originea produselor achiziționate, întrucât contestatoarea în calitate de societate specializată în comercializarea uleiurilor minerale care urma să pună în consum și să colecteze valoarea accizei de la consumatorul final ar fi trebuit să aibă în vedere dispozițiile art.195 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *Pentru produsele accizabile, altele decât cele marcate, care sunt transportate sau deținute în afara antrepozitului fiscal sau a unui antrepozit vamal, originea trebuie să fie dovedită folosindu-se un document care va fi stabilit prin norme. Documentul nu poate fi mai vechi de 5 zile.* “

Se reține că în același sens s-a pronunțat și Curtea de Apel .X. prin Sentința nr.208/2011, Dosar nr..X./57/2011, instanța apreciind că “reclamanta trebuia să verifice dacă într-adevăr s-a realizat plata accizei către bugetul de stat, solicitându-i acestuia factura proforma emisă de antrepozitar, ordinul de plată confirmat prin ștampilă și semnătură autorizată a unității bancare care a debitat contul plătitorului cu suma respectivă și copie de pe extrasul de cont, documente care, potrivit art.37 din HG nr.44/2004, atestă plata accizei către bugetul de stat, ceea ce reclamanta nu a realizat.”

Având în vedere faptul că pentru produsele aprovizionate de la SC .X.SRL, SC .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL, SC .X. .X. SRL și SC .X. SRL nu se poate face dovada plății accizelor anterior momentului transferului dreptului de proprietate de la furnizor la cumpărător, în mod legal organele de inspecție au obligat societatea contestatoare la plata accizelor aferente acestor produse în cuantum de .X. lei și al căror mod de calcul nu este contestat. În consecință, în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit. a) din OPANAF nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea **titlului IX** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală , conform căruia : “**11.1. Contestația poate fi respinsă ca:**

a) *neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;* “, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată pentru capătul de cerere privind suma de .X. lei, reprezentând accize.

2. Referitor la suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente accizelor cauza supusă soluționării o reprezintă legalitatea calculării accesoriiilor și după data intrării societății în procedura simplificată.

În fapt, prin Încheierea civilă nr..X./CC din 28.10.2011, pronunțată în Camera de consiliu de Tribunalul .X. Secția a – II – a civilă, de contencios administrativ și fiscal s-a dispus deschiderea procedurii simplificate împotriva debitorului **S.C. .X. S.R.L.** și intrarea acestuia în faliment.

Prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.X din 02.12.2011, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., accesoriiile aferente diferenței suplimentare de accize s-au calculat până la data de 25.11.2011.

Cât privește perioada de calcul a accesoriiilor în sumă totală de .X. lei, despre care societatea susține că nu trebuia să cuprindă și perioada în care **S.C. .X. S.R.L.** se află în procedura insolvenței se reține că în drept, sunt incidente prevederile art. 122¹ din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare - *Dobânzi și penalități de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței*

“ *În cazul contribuabililor cărora li s-a deschis procedura insolvenței, pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței se datorează dobânzi și penalități de întârziere potrivit legii care reglementează această procedură.*” La art.41 din Legea insolvenței nr.85/2006 cu modificările și completările ulterioare se prevede:

“(1) *Nici o dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii.*

(2) *Prin excepție de la prevederile alin. (1), creanțele garantate se înscriu în tabelul definitiv până la valoarea garanției stabilită prin evaluare, dispusă de administratorul judiciar sau de lichidator. În cazul în care valorificarea activelor asupra cărora poartă garanția se va face la un preț mai mare decât suma înscrisă în tabelul definitiv sau definitiv consolidat, diferența favorabilă va reveni tot creditorului garantat, chiar dacă o parte din creanța sa fusese înscrisă drept creanță chirografară, până la acoperirea creanței principale și a accesoriiilor ce se vor calcula.*

(3) În cazul în care se confirmă un plan de reorganizare, dobânzile, majorările ori penalitățile de orice fel sau cheltuielile accesorii la obligațiile născute ulterior datei deschiderii procedurii generale se achită în conformitate cu actele din care rezultă și cu prevederile programului de plăți. În cazul în care planul eșuează, prevederile alin. (1) și (2) se aplică corespunzător pentru calculul accesoriilor cuprinse în programul de plăți, la data intrării în faliment.

(4) Nici o dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute ulterior datei deschiderii atât a procedurii simplificate, cât și a celei generale, în cazul în care nici un plan de reorganizare nu este confirmat”.

În consecință, după data intrării societății în procedura simplificată calcularea de accesorii este permisă numai în condițiile reglementate de Legea insolvenței nr.85/2006 cu modificările și completările ulterioare.

Cum din cuprinsul actelor atacate și al celorlalte documente existente la dosar nu reiese întrunirea condițiilor prevăzute de actul normativ anterior invocat se va desființa Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.2 din 02.12.2011, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. pentru **suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente accizelor** în baza art.216 alin.(3) și alin.(3¹) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.6 din OPANAF nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea **titlului IX** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, “*Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.*”

urmând ca organele vamale competente să renalizeze calculul de accesorii pentru aceeași perioadă și aceeași obligație bugetară în raport de prevederile actelor normative incidente în materie și de cele reținute în motivarea prezentei decizii.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul actelor normative invocate și în baza prevederilor art.216 alin.(1), alin.(3) și alin.(3¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit. a și pct.11.6 din OPANAF nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea **titlului IX** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de **S.C. .X. S.R.L.** însușită de lichidatorul judiciar .X. SPRL îndreptată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.2 din 02.12.2011, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. pentru **suma de .X. lei**, reprezentând accize ;

2. Desființarea Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.X din 02.12.2011, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr..X. din 02.12.2011, întocmite de Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. pentru **suma de .X. lei, reprezentând accesorii aferente accizelor**, urmând ca organele vamale competente să renalizeze calculul de accesorii pentru aceeași perioadă și aceeași obligație bugetară în raport de prevederile actelor normative incidente în materie și de cele reținute în motivarea prezentei decizii și să emită un nou act administrativ fiscal.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL
X